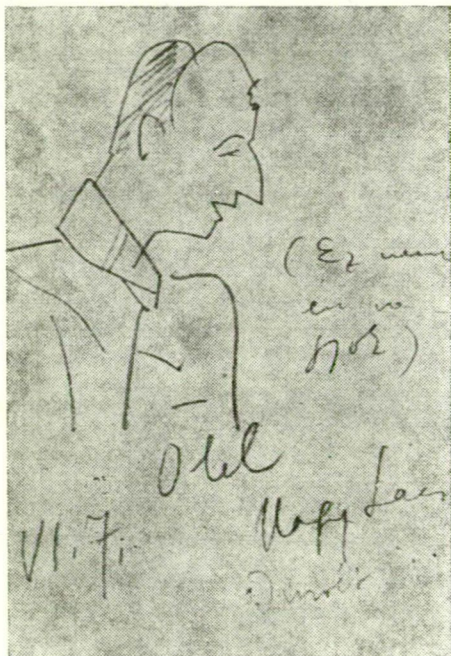

Bach Artúr nyilván ekkor is sebesülten feküdt szüleinél, ezért nem írt. A küldő most:

Nagy h[a]d[na]gy
Bpest, I. Mészáros u. 12.

A postabélyegző kelte: 1917. október 23. Szabadságon volt tehát itthon az édesanyjánál, s már ő sem hadapród, hanem hadnagy.

A harmadik tábori postai lap (2. kép) a Bach fiúk édesanyjához szól, a küldője voltaképpen Bach Ernő (Bp. II., Fő u. 52. II. em.), de nem csupán a rajz, hanem a kézírás is Nagy Lászlótól származik: „Kezét csókolja Laci” — s csak ez alatt áll Imre és Ernő aláírása. A rajz Bach Imrét ábrázolja — ugyancsak uniformisban. Pontos dátuma jól olvasható a lap képes felén: 1918. márc. 24. Másnap adták postára.

Föltehetően ezekről és a sok elveszett hasonlóról írta 1924-ben Moholy Németh Antalnak: „Író szerettem volna lenni és Dosztojevszkit tartottam, az írónak'. A háborúban aztán színes krétavázlatokat csináltam. Többnyire levelezőlapokra. Egy barátom, akinek néhányat üdvözetképp küldöttem, el volt tőlük ragadtatva. A dicséret jól esett. Az addig időtöltésül szolgáló rajzolgatás rendszeresebbé vált. Ahogy sebesülten hazakerültem, föladtam irodalmi terveimet...”

Az ösztönző barát alighanem Bach Artúr vagy Bach Imre volt.

Egy levél is maradt Bach László birtokában, ez is Artúr bátyjához íródott.

1918. VII/2.

Kedves Artúrkám,

tegnap d. u. fenn voltam Uitz Bélánál, hol néhány gyönyörű képet láttam, amelyeknek árai után tudakozódtam.

Három képet (melyeknek vázlatos rajzát — én csináltam, nem Uitz — mellékelem) választottam ki.